

Baghy Gyula: Az almafa alatt álmodva

részlet a verses színműből

A bagoly monológja

Egy rémséges tenger az élet;
az ember rajt' játékhajó.
Mindegy, mi az áru, s miféle,
mennyi, és hogy mire való.
Öblöt keres; a parton a cél
mindig odavész, ez sorsa;
hajóz hát tovább, úzi a vég,
kétség és remény közt, lova
a dagály, és míg hullámhegyről
hullámvölgybe ér, változtatja
ábrándjait, gyakran – jellemző
rá, de az okát, azt nem tudja.
A végtelennek oka nincsen.
(a szörnyű tenger játszik csak)
remeg a hajó, meg-megbillen.
minden hullám egy új kaland.
A Látszatnak feje – az ember –
uralkodó – ezt képzelem,
csak arra gondol, hogy mit nyerhet
erejét elfecséreli...
s új célra bont teli vitorlát
– a hajótörést nem ismeri –
sodródik, hittel hajtja magát,
míg a hullámsír el nem nyeli.

(ford.: Sz.I.)

Az eszperantisták ismét kongresszust tartanak.

Az Eszperantó Világszövetség immár ötödik alkalommal rendezi meg a Virtuális Kongresszust, amely négy napon keresztül zajlik. Minden kontinensről, több mint százhusz ország eszperantistái találkoznak a virtuális térben – a Nap soha nem nyugszik le, egész nap egymást váltják a programok.

A külvilág ismét rég nem látott veszélyekkel néz szembe – ahogy Petőfi Sándor írta *Az ítélet* (1847) című versében:

„Rettenetes napokat látok közeledni, minőket
Eddig nem látott a világ...”

Petőfi Sándor joggal állította, hogy az emberiség történelme „vérfolyam”:

„És mi az emberiség története? Vértengerbe szakad majd a vér hosszú folyója.”
Ködbevesző szikláibul a hajdanna ered ki,
És egyhosszában szakadatlan foly le korunkig.
Azt ne higyétek, hogy megszűnt már. Nincs pihenése
A megeredt árnak, nincsen, csak a tenger ölében.
Vértengerbe szakad majd a vér hosszú folyója.”

A költészetet hívtam segítségül:

Ez egy nagy jajkiáltás – feljajdulás az egyre növekvő örület ellen:
a „hullámsír,” a harmadik világháború rémálma ellen.

Tisztelettel és barátsággal:

Szabolcs István

a MESZ képviselője az UEA Választmányában